408

CLUB COLECTIA Sciință STIINTIFICO-FANTASTICE

COLECTIA POVESTIRI STIINTIFICO-FANTASTICE

408

I. M. ŞTEFAN

P.G. 7 luptă contra-cronometru

* * * *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

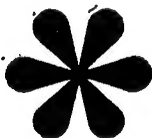
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2071. Radu Soare a fost chemat ca specialist la „Complexul de sinteză a albuminei și a alimentelor de tip virotic" din Munții Ciucaș. El trebuie să asigure o purificare mai accentuată a metanului care servește ca materie primă pentru marele experiment, menit să dea populației mult sporite a globului un nou tip de hrană, bazată pe „P.G. 7", adică pe un „virus pozitiv", care abia trebuie obținut. După o dramatică acțiune de salvare a complexului, primejduit de avarierea unei conducte de gaz metan, la care ia parte, Radu Soare este primit de cei doi conducători ai „Operației Ciucaș", președintele consiliului științific Adam Tiberiu și vicepreședintele Martin Onofrei, care îi cer să grăbească montarea filtrelor moleculare Lizin. Totodată însă, Soare are impresia că nu i se dă suficient posibilitatea să cunoască toate detaliile cercetărilor care țintesc la obținerea virusurilor alimentare.

In cadrul unui consiliu științific, Gavril Șetan, vinovat de avarierea conductei, este îndepărtat din complex. Totodată, Martin Onofrei îi învinuiește pe președintele Tiberiu și pe alți cercetători că grăbesc în mod exagerat și riscant punerea la punct a pozvirului alimentar.

Radu Soare pătrunde în „sanctuar", laboratorul lui Tiberiu și Onofrei, pentru a se lămuri mai bine asupra stadiului „Operației Ciucaș". Pînă la urmă îl întîlnește aici pe vicepreședinte, care îi explică punctul său de vedere, dar îl și ia peste picior pentru tentativa sa de a afla mai mult decît este necesar. Soare reușește să construiască filtre Lizin adaptate necesităților complexului, care permit obținerea de importante progrese în direcția realizării pozvirilor alimentari. Deși cu misiunea îndeplinită, Soare este reținut în continuare la Ciucaș, ca șef al unui laborator de purificare a substanțelor; totodată, el are de rezolvat o problemă familială și anume regăsirea fratelui său Toma, care dispăruse de cîtva timp în mod inexplicabil.

La complex vin în vizită clidienii, făpturi extraterestre cu care pămîntenii întrețin de cîtva timp legături. Ei sînt însoțiți de Knut Jaspers, președintele Consiliului Planetar. Curînd după plecarea lor, la Ciucaș apare o boală ciudată, necunoscută, care se manifestă prin mîncărimi, plăgi ale pielii și afecțiuni ale ficatului, botezată „hiparinoză". Se presupune că clidienii au adus-o. Întrucît se dovedește molipsitoare, se instituie o carantină a complexului, fără însă ca activitatea științifică să înceteze. Treptat maladia se agravează, în sanatoriul local fiind internați tot mai numeroși cercetători. Președintele Tiberiu întreprinde o adevărată „contraofensivă psihică" pentru ridicarea moralului, în timp ce Onofrei studiază în ascuns cauzele bolii.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
15 noiembrie 1971

P.G. 7 luptă contracronometru

de I. M. ȘTEFAN

URMARE DIN NUMARUL TRECUT

În ultimele patru zile, în sanatoriu n-au mai fost internați decît doi noi pacienți. Alți cinci au fost lăsați să-l părăsească, întrucît starea lor nervoasă se ameliorase (urmare a îndemnurilor președintelui ?), în timp ce starea fizică se menținea staționară. În schimb au trebuit să fie efectuate două grefe de ficat bolnavilor celor mai grav atinși, iar o serie de alte cazuri se apropie și ele de același deznodămînt.

De cînd cu ultimul consiliu, pot spune că am lucrat mai mult și mai bine. Cuvintele lui Tiberiu au avut și asupra mea un efect tonic. Evident nu sînt mai puțin bolnav — chiar acum mă chinuie o mîncărime teribilă, iar ficatul mă doare fără întrerupere —, dar mă las mai puțin tulburat de boală.

24 august. Pe muchie de cuțit

Încă cîteva zile pînă la dezvăluirea pe care mi-a promis-o Martin Onofrei ! Ce va aduce consiliul de la 28 august ? Care este substratul și care sînt rezultatele experimentărilor pe care le desfășoară în mare taină ?

Hiparinoza continuă să facă ravagii. E drept, întreprindem totul ca să nu fim obsedați de boală, aplicăm remediul muncii intense și regulate, căutăm să ducem o viața extraprofesională cît mai interesantă, dar maladia continuă să acționeze, destul de indiferentă față de strădaniile noastre. După o temporară scădere a numărului celor sanatorizați, de ieri efectivul lor a început iar să crească, ajungînd acum la 129.

Laboratoarele suferă descompletări tot mai grave. Pentru ca „Operația Ciucaș“ să continue, a fost necesar să se recurgă la treceri de personal dintr-un colectiv într-altul.

„Tăcerea“ medicilor a provocat serioase nemulţumiri. O delegaţie a cercetătorilor complexului s-a dus la conducerea sanatoriului pentru a cere explicaţii asupra stadiului cercetărilor privind hiparinoza. Răspunsurile primite au dezamăgit profund prin nesiguranţa lor. După unele indicii, ar fi vorba de un virus necunoscut, care nu se lasă pus în evidenţă, după altele, contactul cu făpturile Clidei ar fi influenţat negativ ficatul, care ar fi reacţionat cu violenţă la biocurenţii, extrem de puternici, emişi de extratereştri. În sfîrşit, se mai presupune că ar fi vorba de un intens efect alergic, provocat tot de clidieni. Analiza ficatului celor doi bolnavi cărora medicii fuseseră nevoiţi să le grefeze organe sintetice de înlocuire vădise o degradare aproape totală a ţesuturilor, comparabilă cu aceea produsă în ciroză. De altfel, cercetări intense se desfăşurau şi în afara complexului, în mare parte pe baza probelor trimise de sanatoriul din Ciucaş. Recent se înfiinţase un nucleu de studiu şi la Centrul de comandă al vremii din Benghazi, unde boala se răspîndea cu o mare iuţeală, tinzînd să cuprindă, ca şi la noi, tot personalul.

Un alt punct de cercetare a fost organizat pe lîngă sanatoriul de izolare de lîngă Văleni. Aici sînt acum internate 628 de persoane, care au fost, într-un fel sau altul, în contact cu personalul complexului nostru. În sfîrşit, investigaţiile se desfăşurau pînă şi în Federaţia Clida, unde o expediţie terestră a primit indicaţia să caute agentul patogen care provocase atîta rău pe Pămînt ; bineînţeles că exploratorii cosmici luaseră măsuri severe pentru a evita orice contaminare. Pînă acum, nici de acolo nu se semnalează însă vreo descoperire utilă.

Oare va izbuti Martin Onofrei ceea ce n-au izbutit toţi ceilalţi ? Nu pot uita că, în decursul memorabilei discuţii pe care am avut-o cu el în sanctuar, mi-a spus că priveşte calamitatea hiparinozei şi ca un fel de dramă personală. Nu înţeleg în ce sens. Nu ştiu nici de ce susţine că va trebui să-l „judecăm“ şi la ce se referă cînd vorbeşte de un marş al „penitenţei“. Vlad, singurul căruia m-am destăinuit, bănuieşte că în decursul experienţelor sale asupra bolii a recurs la anumite mijloace care sînt considerate „neîngăduite“ şi că acum regretă acest lucru. Dar despre ce fel de mijloace e vorba ?

Televizofonul mă cheamă la realitate. Chipul mamei mă priveşte grav şi cu dojană. Am înţeles : a aflat despre Toma.

— Au fost să-l caute şi pe la mine, îmi zice ea. Şi tu nici nu mă preveniseşi că a fugit de la complex.

— De data asta nu este numai o dispariție, ci și un delict! remarc eu. Ce să ne facem, mamă? Asta e firea lui; a fost și rămîne un zănatic.

— Crezi că-i adevărat ce spuneau oamenii aceia? Ziceau că va răspîndi peste tot hiparinoza...

— Mi-e teamă că așa e, mamă! Boala asta se întinde ca o pecingine. În orice caz, dac-aș fi Toma, m-aș refugia de astă dată într-un pustiu; măcar să nu fac rău altora.

Mama îi ia, bineînțeles, apărarea:

— Sînt convinsă că așa a și procedat! N-ar îndura gîndul să facă rău altora.

— Să sperăm, mamă, să sperăm!

— Iar tu trebuie să-l găsești. Ești doar cel mai bun frate din lume...

Deodată, în receptor răsună un al doilea apel, suprapus convorbirii familiale. Întrerup discuția și pe micul ecran apare chipul lui Iosif Gruia, parcă mai întunecat ca de obicei.

— Radu Soare, poți să-l aduci pe Doria? În grabă și cu toată discreția necesară! E foarte urgent!

— Dar ce s-a întîmplat?

— Nu mă întreba nimic! Să vină cît mai curînd, la mine în apartament, cu trusa medicală. E vorba de un bolnav...

Alfredo e tocmai în laboratorul lui hematologic și nu-i ușor să-l conving să lase totul baltă. Pînă la urmă vine totuși cu mine fără să înțeleagă prea bine de ce nu vreau să chem medicul de gardă, care de data aceasta e tocmai un renumit diagnostician. Cînd îi mai cer pe deasupra să păstreze, timp de cîteva zile, un secret absolut asupra celor ce va vedea, se arată și mai intrigat.

— Ce-i cu afacerea asta dubioasă? întreabă el pe jumătate glumind, pe jumătate serios.

— Ai încredere în mine! îl rog eu. Peste numai cîteva zile îți voi da toate deslușirile. Și nu vei regreta că m-ai ajutat!

Pășim în tăcere pînă la apartamentul lui Gruia. O clipă îmi trece prin minte că „pacientul“ ar putea fi Toma.

Într-o nișă a camerei de odihnă, în fund, corpul unui om se frămîntă pe o canapea. Trepidații violente îl străbat.

Ne apropiem, însoțiți de Gruia...

Bolnavul este profesorul Martin Onofrei. Ochii îi sînt larg deschiși, dar parcă nu vede. Privește fix înainte, spre un punct indefinit al spațiului. Obrazul îi e livid și broboane mari de sudoare îl parcurg.

— Ce s-a întîmplat cu el? întreabă Alfredo, dar Gruia nu-i răspunde.

Acum bolnavul a început să sughită. Ochii lui, ochii aceştia rotunzi, fantomatici, ies tot mai mult din orbite.

— Încercare de sinucidere? întreabă medicul.

— Nu! replică asistentul.

— A luat vreun medicament? I s-a făcut vreo injecţie?

— O injecţie experimentală, spune sumar Iosif Gruia.

— Cu ce? întrebă surprins Alfredo.

Asistentul nu răspunde. Îi întinde însă o sticluţă.

Medicul o cercetează atent şi şopteşte:

— Un preparat conţinînd o doză mare de adrenalină. Restul numai analiza îl poate arăta...

Îi ascultă lui Onofrei bătăile inimii, îi ia pulsul. Apoi, cu aparatul portativ de analize medicale, îi investighează rapid compoziţia sîngelui. În timpul acesta, faţa profesorului s-a făcut lac de sudoare, iar respiraţia s-a prefăcut într-un horcăit.

— E mai puţin grav decît pare! ne spune Alfredo după cîteva clipe. O să-i fac o injecţie întăritoare. Trebuie să-i ţineţi mîna, căci este inconştient şi se poate smuci...

Injecţia a fost efectuată. Minutele trec însă fără să intervină vreo schimbare. Horcăitul e acum mai slab, dar un sughiţ violent a început să-l scuture pe bolnav.

— Nici un rezultat? îl întreb eu îngrijorat pe Alfredo.

— Răbdare! Vom obţine curînd o ameliorare... Uitaţi-vă la bolnav!

În obrazul stins şi alb au apărut, într-adevăr, primele culori, iar respiraţia devine treptat mai liniştită. Capul penduleazā pe pernă dintr-o parte într-alta, iar ochii capătă expresie, căutînd în jur. Şi buzele se mişcă, dar cuvintele nu reuşesc să le treacă pragul.

Şi deodată se întîmplă lucrul cel mai extraordinar: roşeaţa hiparinotică de pe gîtul lui Onofrei începe să se retragă! La un moment dat, acolo musteşte un lichid portocaliu, apoi pielea se decolorează. Gîtul „se curăţă" de boală!

Alfredo priveşte atent bolnavul, apoi se uită, pe rînd, la mine şi la Gruia. Începe să înţeleagă.

În sfîrşit, Onofrei ne vede, la rîndul lui.

— Efectul? întreabă el, cu un glas pierit, aproape sufocat.

Gruia îi răspunde, liniştit, monosilabic:

— Cel aşteptat.

Pielea gîtului are acum aproape culoarea obişnuită.

— La 28 august, îi spun eu lui Alfredo, profesorul Onofrei va ţine comunicarea în care va lămuri totul. Pînă atunci contăm pe discreţia ta. E rugămintea noastră insistentă.

Medicul dă din cap fără să se uite la mine. Nu mai reuşeşte să-şi desprindă privirea de pe gîtul profesorului. Bunul meu Alfredo! Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut!

Deci Ursu a găsit leacul?... Ar fi prea frumos ca să fie adevărat şi totuşi... ciudat om Onofrei ăsta! Nu ştiu de ce, dar nu pot avea nici o încredere în el.

27 august.
Monstrul hiparinotic

Faţă de situaţia grea în care se desfăşoara, cercetările noastre progresează destul de bine. Iau parte toţi cei care n-au fost aruncaţi la pat. Preşedintele vizitează des punctele de lucru şi găseşte, cu un talent pe care i-l admir, cuvinte de apreciere şi stimulare pentru fiecare pas înainte. Oficul Planetar şi O.M.A. au început din nou să se intereseze de rezultatele muncii noastre. Deşi numărul celor spitalizaţi a crescut iar în ultimele zile, „contraofensiva psihologică" iniţiată de Tiberiu continuă să dea roade.

În ce-l priveşte pe Toma, aşa cum era de aşteptat, a fost „capturat" de autorităţi. Este acum internat la centrul sanatorial de lîngă Văleni, sub o supraveghere severă. La complex, „ţarcul" era, oricum, mai larg...

Astăzi este aci o zi foarte agitată. Dimineaţa s-a aflat că Ion Ladea, asistentul lui Martin Onofrei, a ajuns într-o stare extrem de gravă, deşi cu două zile mai înainte i se grefase un ficat sintetic. Alfredo, pe care l-am întîlnit întîmplător, îmi spune că tot trupul, acoperit de roşeaţa caracteristică hiparinozei, i-a devenit o singură plagă imensă; în interior, aceeaşi inflamaţie generalizată a organelor şi mucoaselor.

Înrăutăţirea a intervenit brusc în cursul nopţii, şi vestea a produs o mare emoţie în tot complexul. Dimineaţa, pe la ora 9, ne-am dus cîţiva cunoscuţi să-l vizităm. Eram eu, Iosif Gruia, Dan, doi laboranţi şi, bineînţeles, Martin Onofrei. Înainte de a intra la bolnav, Ursu stă de vorbă cu profesorul Duncan, directorul sanatoriului, care tocmai ieşea din salonul lui:

— E grav?... Ce şanse sînt? începe el prin a-l întreba.
Duncan răspunde monosilabic la ultima întrebare:

— Puţine.

— N-a suportat grefa?

— Ficatul sintetic funcţionează normal.

— Atunci?

— Inflamaţia superficială paralizează, ca o arsură gravă, funcţiile vitale. Inflamaţia internă are şi ea consecinţe foarte

serioase. S-a produs un proces general și accentuat de slăbire și degradare a organismului. Pulsul a scăzut la 34 de bătăi pe minut.

Deosebesc o vibrație stranie în glasul lui Onofrei cînd întreabă :

— Dispariția imediată și totală a inflamației l-ar mai putea salva ?

Duncan îl privește stupefiat. Ar crede că glumește dacă împrejurarea n-ar fi atît de acută.

— O întrebare fără rost. Cum să dispară ?

— Vă rog totuși să-mi răspundeți, insistă Ursu ferm, și pe fața lui mare, dezagreabilă trăsăturile parcă au încremenit.

— Dacă țineți neapărat... Nu sînt sigur, dar cred că dispariția fenomenului inflamatoriu l-ar putea salva.

— Altfel ?

Duncan se uită intrigat și nemulțumit la Onofrei, dar îi răspunde totuși :

— Cu mijloacele de care dispunem nu putem să-i prelungim agonia mai mult de cîteva zile.

Trăsăturile lui Onofrei sînt parcă cioplite în lemn. Doar ochii săi verzi privesc, cu o intensitate neînchipuită, drept înainte, mult dincolo de Duncan.

— Să intrăm ! spune el, în sfîrșit, și ne face semn spre salon. L-a uitat pe profesorul Duncan și se desparte de el fără ca măcar să-i mulțumească.

Ladea va fi deci prima victimă a hiparinozei, primul om căruia contactul cu făpturile Clidei i-a fost fatal ! Asta în afară de cazul în care Onofrei...

Iată-ne în salon. Din cele două paturi numai unul este ocupat. Celălalt bolnav a fost probabil evacuat.

Lîngă Ladea veghează în permanență o soră. Bolnavul e de nerecunoscut. Fața îi e roșie și congestionată, buzele s-au îngroșat enorm, nasul — un ciucure imens și ridicol în mijlocul obrazului. Printre pleoapele umflate, grele, două fante mici lasă să sclipească vag lumina ochilor. Un chip schimonosit, un adevărat monstru hiparinotic ! Mîna stîngă îi atîrnă, grea și inertă, la marginea patului, în timp ce dreapta îi joacă, cu degete butucănoase, umflate, într-un tremur neîntrerupt, pe pătură — un tremur care îmi amintește de reacția noastră la apropierea clidienilor...

Cum ne zărește, Ladea începe să vorbească, slab, dar precipitat. Încearcă să și zîmbească, dar surîsul se preface în grimasă. Acum buzele i se mișcă cu eforturi mari și lasă să se întrevadă gingiile și limba, umflate și ele. Nu reușim să pricepem ce spune ! Abia după un timp identificăm unele

cuvinte: „acum", „încercare", „profesore", „experiență", „ultima șansă".

Sora încearcă să-l liniștească, îi explică că n-are voie să facă eforturi. Dar Ladea continuă să se agite. Se și ridică în pat, încît aproape ajunge să șadă. Îngînă mereu, dar nu se înțelege mai nimic din ceea ce spune. Doar un nume devine de cîteva ori inteligibil: „Ioana", „Ioana", „Ioana"...

— E fetița lui! îmi șoptește Iosif Gruia. Ne vorbea adesea de ea.

Apoi, pe neașteptate, agitația se curmă și Ladea se prăbușește pe spate, ca o masă inertă. Mîna dreaptă nu-i mai tremură. A rămas imobilă. Ochii au încremenit, iar buzele nu mai mișcă. Doar pieptul se ridică puțin și rar, mereu în același ritm.

Inima mi-e un ghem de emoții. Martin Onofrei s-a apropiat de bolnav și i-a apucat mîna stîngă. I-o strînge cu putere.

— Să ai încredere în noi, Ladea! Vom încerca totul...

Bolnavul nu-l mai aude. Respirația îi devine tot mai rară, ochii i se închid pe neașteptate. Sora privește aparatul-brățară de pe mîna bolnavului, apoi ne spune:

— Pulsul și tensiunea sînt neschimbate. Probabil că l-a epuizat efortul...

Deodată simt că Onofrei m-a luat de braț. Îmi șoptește cu voce răgușită:

— Soare, îndepărtează sora pentru cîteva minute. Fă-o chiar acum!

Am înțeles. Ies, dar nu știu încă cum voi proceda. Am pornit, fără să-mi dau bine seama de ce, spre cabinetul lui Alfredo.

Îl prind pe coridor.

— Ascultă, Alfredo! încep eu. Trebuie să ne ajuți iar: Onofrei și Gruia sînt în salonul lui Ladea. Profesorul Duncan ne-a spus că situația e disperată. Vor să încerce... înțelegi? Cheamă sora de acolo...

— Cu neputință, Radule! izbucnește Alfredo, revoltat. Nu am dreptul să favorizez experiențe secrete și încă în plin sanatoriu. N-ar trebui să-mi ceri asemenea lucruri!

— Alfredo, Ladea e altfel pierdut! insist eu. Preferi să se curețe?

Doctorul rămîne cîteva clipe tăcut.

— Nu pot, înțelege-mă! repetă el, dar de această dată cu glasul mai scăzut.

Alfredo mă privește lung, parcă fără să mă vadă. Se dă în el o luptă grea. Trebuie să spun lucrurilor pe nume, cît mai direct.

— Ladea poate trăi numai grație leacului descoperit de Onofrei ! adaug eu, deși nu sînt sigur că așa se va întîmpla.

După o ultimă împotrivire („De ce naiba se fac lucrurile astea pe ascuns ! ?"), prietenul meu consimte pe neașteptate.

— Ai, cred, dreptate ! Noi, medicii, nu-l mai putem ajuta... Și cît trebuie să lipsească sora ?

— Doar cinci minute, Alfredo. Asta-i tot. Îți mulțumesc !

— Am înțeles. Iată-mă în conspirația voastră, încălcînd regulile cele mai elementare ale eticii medicale.

— Pentru viața unui om.

Alerg, firește, să-l anunț pe Ursu.

...Am rămas în odaia bolnavului numai eu, Gruia și Onofrei. Sora este la Alfredo, iar ceilalți vizitatori au fost și ei îndepărtați, sub diverse pretexte, din salon. Gruia a făcut bolnavului injecția.

— Am introdus o doză masivă ! îmi explică asistentul. Altfel nu puteam spera să reușim.

Bolnavul nu reacționează însă în nici un fel și timpul trece. Respirația e la fel de rară, brățara medicală indică același puls, hipotensiunea se menține.

Tocmai vreau să-i cer lămuriri Ursului cînd sora reintră în încăpere. E nervoasă și bombănește :

— M-a chemat să-i caut o fișă fără nici o importanță ! De unde să știu eu unde a vîrît-o ? Profesorul Duncan îmi ceruse să nici nu mă mișc de aici !

O privire pe brățara medicală o liniștește :

— Noroc că nu s-a întîmplat nimic. Altfel tot eu ieșeam vinovată.

Abia s-a așezat însă lîngă bolnav și trupul acestuia este cuprins de un spasm puternic. Capul se ridică brusc în sus, lăsînd să se vadă un imens măr al lui Adam. Ochii se deschid mari, dar orbi. Apoi bărbia cade brusc, cu un zgomot surd, în piept.

E din nou nemișcat, dar respirația s-a accelerat și dinții clănțăne ușor. Pulsul ajunge la 80 de bătăi pe minut, apoi la 100, la 130, 140...

— Mi-e teamă că se apropie o criză ! spune agitată sora și-l cheamă prin televizor pe Duncan.

Peste puțin timp, profesorul își face apariția, însoțit de cîțiva medici. Ne retragem într-un colț al încăperii.

Duncan vorbește nedumerit colegilor săi :

— Nu mă așteptam la un asemenea șoc.

— E sfîrșitul ! remarcă cineva. Ultima răzvrătire a organismului.

În încăpere a intrat acum și Alfredo Doria. Din obraji i s-a scurs parcă și ultima picătură de sînge.

— Puls 166, tensiune 29! spune un medic aflat lîngă bolnav ca să fie auzit de cei ce se găsesc prea departe spre a citi variațiile luminițelor de pe brățară.

— Mi-e teamă de o comoție cerebrală! șoptește profesorul.

I se injectează bolnavului un vasodilatator.

Respirația a devenit spasmodică.

Deodată Ladea deschide ochii, rotindu-i de-a lungul panoramei celor din încăpere. Se opresc îndelung asupra lui Onofrei.

— Pulsul și tensiunea încep să scadă și încă foarte repede! spune acum, surprins, Duncan.

Și brusc „reacția Onofrei", cum avea să fie numită mai tîrziu, se produce. Mai întîi bolnavul transpiră masiv, apoi din pielea lucind de sudoare apare la suprafață lichidul portocaliu pe care l-am mai văzut.

— Puls 90, tensiune arterială 16! se aude din nou același glas.

— Aproape normal! comentează, cu vocea schimbată, profesorul Duncan.

Pe epiderma roșie și congestionată au apărut acum minuscule pete albe, care joacă caleidoscopic, dintr-un loc într-altul. Petele cresc, se unesc în pete mai mari, pe alocuri atingînd dimensiunea unei monede mijlocii. Petele mari se contopesc la rîndul lor și, în cîteva minute, ajung să alcătuiască culoarea predominantă. Minunea se înfăptuiește. Sinistra roșeață a pielii dispare, spre uluirea cea mai deplină a medicilor.

Mă uit la ceas.

De la injecție au trecut exact cincisprezece minute. Obrazul, gîtul, mîinile lui Ladea sînt albe! Inflamația cedează și ea treptat. Respirația devine normală și pe neașteptate glasul lui răsună, răgușit, dar destul de tare:

— Mi-e foame! Dați-mi ceva să mănînc...

— Nu mai pricep nimic! spune sora.

Profesorul Duncan a observat ceva. Examinează atent brațul stîng al bolnavului.

— Curios! zice el. Omului acestuia i s-a făcut, cu puțină vreme în urmă, o injecție intravenoasă!

— Altă injecție decît vasodilatatorul nostru? întreabă un medic.

— Urma injecției noastre e și ea vizibilă, dar cîțiva centimetri mai sus.

Se lasă o tăcere adîncă.

Mîncarea cerută a venit. Ladea înfulecă grăbit, ajutat de soră, apoi adoarme repede.

Medicii continuă să privească consternaţi bolnavul. Din cînd în cînd, un cuvînt sau două sînt aruncate de la unul la altul. Între vorbe se întind punţi de tăcere, parcă mai semnificative decît vorbele. Alfredo nu spune nimic. Nu mai e galben. E roşu. Simt că-i este ruşine. Şi-a înşelat colegii de dragul meu şi... pentru salvarea bolnavului.

— Care din noi a făcut prima injecţie? întreabă, de cîteva ori, zadarnic, Duncan... Atîta lucru nu putem afla!?

Nimeni nu-i răspunde.

Ladea doarme, sforăind uşor, iar Martin Onofrei nu-şi poate dezlipi privirea de pe chipul bolnavului. Îmi vine să plîng de bucurie.

28 august. Dezvăluirea

Şedinţa consiliului ştiinţific începe la ora 9 dimineaţa, într-o atmosferă fremătătoare.

Preşedintele îi dă lui Martin Onofrei cuvîntul. Toată lumea se aşteaptă să afle un lucru foarte important — comunicarea vicepreşedintelui e anunţată de două zile —, însă numai cîţiva ştiu măcar un crîmpei din marea noutate care va fi anunţată.

De ieri, tot complexul discută despre miracolul vindecării asistentului muribund şi despre misterioasa injecţie intravenoasă care a precedat vindecarea. Sora a relatat chemarea intempestivă venită de la Alfredo Doria, iar acesta a fost îndelung chestionat de Duncan ; a cerut, fără prea multă plăcere, amînarea explicaţiei pînă după consiliul de astăzi. El este deci bănuit. Alte bănuieli merg, evident, spre Martin Onofrei. Toată lumea îşi dă seama că el şi cu Ladea sînt singurii hiparinotici vindecaţi, iar Gruia, din colectivul lui, e unicul om necontaminat din complex.

...Martin Onofrei se pregăteşte pentru intervenţia sa. În faţa lui, pe masa ovală a consiliului, cîteva coli cu note stau împrăştiate. Răscoleşte, de mai multe ori, printre ele cu mîinile lui groase, căutînd parcă ceva : nervozitatea i-a tulburat, de astă dată, ordinea proverbială. În sfîrşit găseşte ce a căutat : într-un plic, pe care îl desface, sînt cîteva diapozitive. Îl roagă pe secretarul tehnic al şedinţei să le proiecteze. Pe ecranul din fundul sălii apar, pe rînd, proiecţiile a opt imagini microscopice de o mare claritate. Presupun că este vorba de evoluţia unor formaţii vii. Onofrei nu dă deocamdată explicaţii, dar proiecţiile stîrnesc aprinse comentarii între specialişti. Poate că lor le spun ceva.

— Virusuri? îl întreb eu, în șoaptă, pe Dan.

— Da și nu! îmi răspunde el. În orice caz, forme necunoscute. Poate un fel de previrusuri... Nu știu nici eu prea bine.

Profesorul proiectează de două ori seria celor opt imagini ca și cum ar ține neapărat să ni le întipărim în minte. Vlad, care șade lîngă mine, îmi șoptește: „Ce-ar fi ca asta să fie totul? Proiecții tăcute, stil Ursu. Restul să ni-l închipuim singuri".

Dar presupunerea lui, lansată pe jumătate în glumă, nu se adeverește. Onofrei își drege glasul și ne cuprinde pe toți cu o privire ciudată. În ea se citește o stînjeneală cu totul neobișnuită. Îmi amintesc din nou că acum cîteva zile mi-a vorbit de „Canossa" și nu mai pricep nimic.

Ursu intră direct în subiect, fără vreo introducere, și primele cuvinte pe care le spune cad ca loviturile unui ciocan.

— Aceștia sînt agenții patogeni ai hiparinozei. Nu încercați zadarnic să-i asimilați cu alte forme cunoscute. Nu-i veți găsi în nici un determinator de microorganisme. Au fost sintetizați la complexul nostru.

Un murmur de uimire parcurge sala.

— Bine, dar se știe că clidienii i-au adus! intervine Tiberiu. Au apărut doar și la C.C.V Benghazi, transmiși tot de făpturile Clidei.

— Tocmai asta a indus pe mulți în eroare! explică Onofrei.

— O simplă coincidență deci? întreabă Vasile Onofrei, circumspect.

— Nu, asta nu! precizează vicepreședintele. Agenții patogeni ai hiparinozei au fost sintetizați la complexul nostru, iar extratereștrii i-au purtat pur și simplu mai departe. Clidienii nu sînt cu nimic vinovați și investigațiile din Federația Clida au fost stupide și zadarnice.

— Dar cum au apărut? Cine i-a sintetizat? întreabă președintele.

Secundele de tăcere dobîndesc consistența pe care le-o dă așteptarea noastră. Știm cu toții că va urma revelarea unui fapt pe care nimeni nici nu l-a bănuit. Într-adevăr, răspunsul vine ca un trăsnet din senin:

— Eu am sintetizat „pseudovirusurile X", agenții hiparinozei. Eu, numai eu sînt vinovat!

Ochii profesorului Onofrei au acum o expresie gravă, halucinantă.

Nu cumva și-a pierdut mințile? Spune oare adevărul? Ce sens avea să sintetizeze agenți patogeni? Aceeași uimire o citesc pe fața tuturora.

— Vina e exclusiv a mea! subliniază Onofrei și sînt dispus să suport toate consecințele ce decurg din ea.

— În ce scop ai fi făcut-o? întreabă președintele. Doar n-ai vrut să distrugi opera pe care tu însuți ai conceput-o împreună cu mine.

— În prozaicul nostru limbaj științific, așa ceva se cheamă „efect experimental secundar", începe Onofrei să explice. Secundar și, evident, neprevăzut.

Cuvintele se leagă greu, ca și cum Ursu ar șovăi să ne spună totul:

— Studiam procesul de formare a virusurilor din diferite medii anorganice, continuă el, și asigurarea înmulțirii lor cît mai rapide. Despre rezultatele obținute în acest ultim domeniu v-am comunicat unele lucruri într-o ședință anterioară a consiliului, la 3 august. Dar la acea dată mai aveam în curs și alte experimentări. Într-o serie de culturi din laboratorul meu, luaseră naștere unele forme previrale extrem de interesante. Încă din primele zile ale lunii august obținusem, de pildă, niște „pseudovirusuri", care pendulau între viață și neviață. Se înmulțeau cu o viteză extraordinară — de cel puțin 25 de ori mai mare decît Virusul de Ciucaș și decît spița sa cea mai avansată, acel 110 CV, realizat de Tiberiu. Dar previrusurile mele dispăreau la fel de repede cum apăreau, redevenind materie anorganică. Nu v-am vorbit despre ei în ședința din 3 august fiindcă nu-i cunoșteam îndeajuns și nu-mi place niciodată să etalez lucruri încă neclarificate.

De atunci încoace, noile microorganisme m-au fascinat. Îi modificam mereu, realizînd aproape tot atîtea subspecii cîte litere are alfabetul nostru. Plasticitatea ridicată, adaptabilitatea rapidă la medii foarte diferite, înmulțirea extraordinară, pendularea între viață și neviață și alte însușiri interesante mă ajutau să studiez, să înțeleg și să folosesc structura și funcțiunile acestei stranii microlumi. Mai tîrziu, pe la 4 sau 5 august, mi-am dat seama că într-unul dintre recipientele mele de cultură se formase ceva mai înainte — probabil încă la 30 iulie — un „pseudovirus pulsant" pe care l-am denumit Pseudovirusul X (Ps X). Scuzați-mă pentru toate aceste detalii, dar sînt absolut necesare.

— 30 iulie, deci cu o zi înainte de venirea făpturilor Clidei la complex! remarcă Tiberiu.

— Întocmai, și acest lucru e foarte important — o să vedeți îndată de ce...

Ps X-ii erau niște formații extraordinare, de o plasticitate unică, niște „cobai virali" cu totul remarcabili. Îmi dădeau însă mult de furcă, deoarece se lăsau foarte greu

observaţi datorită tendinţei de a-şi identifica aproape instantaneu coloraţia cu aceea a mediului ambiant.

Am început deci, pe la 6—7 august, cercetările asupra acestei speţe stranii şi, deşi se dezlănţuise plaga hiparinozei, am lucrat foarte intens asupra lor. Erau cele mai active, cele mai instabile, cele mai variabile pseudovirusuri realizate vreodată. Încercam să-i cunosc cît mai bine pentru a şti să combat cusururile posibile ale Pozvirului G 7 şi să-i pot dezvolta, dimpotrivă, calităţile.

Pe atunci nici nu bănuiam însă că tocmai Ps X-ul va aduce întregului complex o cumplită nenorocire.

Printre proprietăţile neobişnuite ale Pseudovirusului X, se numărau o excepţională mobilitate şi marea sa putere de penetraţie. Acum ştiu că în noaptea de 30 iulie Ps X-ul a învins măsurile de protecţie şi de etanşare obişnuite, pe care le luăm cu toţii cînd lucrăm cu formaţii previrale sau virale, şi a migrat în întreg laboratorul meu, iar apoi s-a răspîndit repede în complex.

În ziua următoare, primii oameni au avut la noi mîncărimi, iar clidienii, fără a se îmbolnăvi, au devenit purtători ai agentului patogen, pe care l-au transmis în primul rînd la Centrul de comandă a vremii de la Benghazi!

Odată cu migrarea sa, Ps X-ul a cunoscut şi o anumită evoluţie, aşa cum am constatat mult mai tîrziu. Observarea sa a devenit şi mai dificilă datorită unei „pulsaţii" extrem de rapide între organic şi anorganic, ca şi accentuării paroxistice a mimetismului său...

Onofrei soarbe acum cu sete din paharul de apă din faţa lui, în timp ce fruntea îi şiroieşte de sudoare.

— La 8 august, continuă el, Ion Ladea, care suferea de o formă de hiparinoză destul de serioasă, şi-a analizat singur un abces provocat de boală. Prin metode speciale de stabilizare şi colorare, el a identificat acolo Ps X-ul.

Atunci mi-am dat seama, pentru prima dată, că eu sînt acela care am pricinuit epidemia. Era un gînd aproape de neîndurat. Tocmai eu, însă, n-aveam dreptul să mă lamentez. Cunoşteam cel puţin duşmanul şi am dezvăluit îndată situaţia asistenţilor mei. Toţi trei am început să lucrăm la crearea antidotului salvator. Starea lui Ladea s-a agravat însă brusc şi s-a impus internarea sa. Am profitat de acest lucru, căci el ne aducea din sanatoriu diferite extrase biologice realizate de medici, care au servit astfel şi experienţelor noastre. În cursul acestor experienţe, un prim efect, care nu ştiu încă cum a survenit, a fost imunizarea lui Gruia.

Curînd după aceea, la 22 august, am obţinut o substanţă cu efect antihiparinotic puternic, care vindeca în numai cî-

teva secunde boala inoculată cobailor. Îmi procurasem cîteva animale de experiență, tocmai acelea care au dispărut din lotul de la complex, stîrnind atîtea nedumeriri.

E ușor de înțeles că, în tot timpul acestor lucrări de laborator, dezastrul pe care îl provocasem mă obseda groaznic. În fața mea defilau mereu imaginile de coșmar ale bolnavilor, cu plăgile și abcesele lor. Noaptea le visam ficatul în curs de descompunere, murind celulă cu celulă.

La 24 august, încercările noastre asupra animalelor puteau fi considerate încheiate. Se punea întrebarea dacă serul creat era eficient pentru oameni și dacă era într-adevăr nedăunător. După cum e cunoscut, omul nu reacționează întotdeauna la fel ca animalele. În împrejurările date, nu aveam timp de pierdut. Bolnavii de hiparinoză din cele trei centre sanatoriale ale planetei prezentau forme ce se agravau tot mai mult. Viața unora dintre ei era amenințată, iar sute de familii le urmăreau cu îngrijorare evoluția.

Pentru a obține un răspuns rapid, exista o singură soluție. Experiența trebuia făcută pe unul dintre noi. Dar Gruia nu era contaminat, iar Ladea se afla în sanatoriu și într-o stare în care riscul a părut inițial prea mare. M-am hotărît deci să experimentez medicamentul asupra mea, ceea ce era cu atît mai echitabil cu cît eu provocasem, cu nesocotință, flagelul.

Poate că vă întrebați de ce n-am predat medicamentul, odată experimentat pe animale, medicilor cercetători de la sanatoriul nostru pentru a fi pus definitiv la punct. Explicația este simplă : sînt convins că elaborarea medicamentului ar fi durat prea mult, din prudență și pentru a evita primejduirea vieții vreunui om. Or, eu eram acela care aveam datoria să-l încerc, evident pe pielea mea, chiar riscîndu-mi viața, și aceasta fără nici o întîrziere.

În după-amiaza zilei de 24 august, Gruia mi-a făcut injecția și, după un șoc puternic, simptomele hiparinozei au dispărut. E drept, unele fenomene secundare mi-au provocat neplăceri, dar Doria mi-a ajutat ca acestea să dispară. Am lucrat în continuare, în zilele următoare, la perfecționarea medicamentului descoperit, și ieri, cînd Ladea a ajuns într-o stare disperată, am izbutit să-l scoatem dintr-o veritabilă agonie în împrejurări despre care s-a vorbit destul de mult, poate chiar prea mult...

Martin Onofrei golește încă un pahar de apă. Își șterge apoi gura cu dosul palmei, cu un gest grăbit. Ochii lui, care pînă acum au evitat să ne privească, ne iscodesc, trec de la unul la celălalt. Poate că așteaptă ca cineva să-l întrerupă, să intervină, să-i strige ceva în față. Sîntem însă sub in-

fluența copleșitoare a relatării sale, și faptele auzite nu ni s-au rînduit încă în minte.

Nimeni nu zice nimic.

— Bineînțeles că sînt dispus să primesc orice pedeapsă veți hotărî, spune tot Onofrei. Vina mea este grea : sute de bolnavi de hiparinoză și importante activități științifice perturbate. Medicamentul pe care l-am descoperit nu poate răscumpăra toate astea. Am greșit în mod tragic, iar voi nu trebuie să fiți îngăduitori ! Răul nu a fost în intenția mea, dar asta nu constituie nici o scuză !

— În cît timp credeți că am putea fi cu toții vindecați ? întreabă Vlad.

Înțeleg că este o formă ocolită de a-și arăta simpatia pentru Ursu, căci răspunsul este ușor de prevăzut după vindecarea spectaculoasă a lui Ladea.

— Dacă injecțiile se fac acum, pînă diseară agentul patogen va deveni inofensiv în tot complexul.

Răspunsul provoacă o mare ușurare.

— Să se treacă la vot ! cere profesorul Martin Onofrei. Vreau să-mi cunosc soarta. Vă repet : am provocat prea multă suferință, prea mult rău muncii de cercetare ca să mă cruțați.

— Pedepsit... pentru aproape fosta noastră boală ? intervine iarăși Vlad pe un ton care se vrea glumeț, dar pare, de astă dată, deplasat. Alt lucru mi se pare deosebit de grav, continuă el : în împrejurările care ne-au fost dezvăluite, clidienii ar putea să ne intenteze proces de calomnie.

În sală se produce rumoare și încordarea mai scade în intensitate.

Adam Tiberiu își privește, rînd pe rînd, colegii, încercînd să le ghicească gîndurile.

— Cred că sînt în asentimentul vostru punînd la vot vinovăția profesorului Onofrei, spune el.

Nu izbutesc să fac nici un pronostic, dar inima mi-e de astă dată alături de vinovat.

Membrii consiliului apasă, fiecare, pe unul dintre cele trei butoane din fața lor : albastru înseamnă nevinovat, roșu — vinovat, galben — abținere. Douăzeci și opt de membri ai consiliului apasă pe butonul albastru, trei pe cel galben și doar unul pe cel roșu ! Robotul anunță acest rezultat cu obișnuitu-i glas monoton.

— Profesore, ești osîndit să lucrezi mai departe în mijlocul nostru ! spune Tiberiu cu un zîmbet care are totuși ceva grav. Aceasta este voința consiliului științific al complexului după cîntărirea tuturor faptelor.

Ursu parcă nu înțelege.

— Mă absolviți de orice vină ? Dar asta-i inconștiența cea mai deplină !

Tiberiu intervine :

— Nu, Martin, nu te absolvim de orice răspundere. Ai greșit, iar greșeala ta trebuie să ne fie de învățătură. Erai dator să controlezi permanent ce se întîmplă cu culturile tale. N-ai făcut-o decît prea tîrziu. Trebuia să ceri concursul nostru, mai ales cînd ai văzut că panta pe care te-ai angajat duce la descoperiri însemnate pentru complex. Dar, dacă mă gîndesc bine, accidentul care s-a produs ar fi putut surveni în laboratorul oricăruia dintre noi ; Ps X-ul este — așa cum îl descrii — un virus cu proprietăți neobișnuite și de neprevăzut.

Pasiunea cu care ai lucrat ca să curmi nenorocirea, descoperind agentul patogen și apoi medicamentul salvator, experiența de mare curaj pe care ai făcut-o asupra ta însuți, în sfîrșit buna ta intenție — căci nici acest lucru nu trebuie neglijat — îți fac cinste și îți răscumpără, cel puțin în parte, păcatul. Așa cred că trebuie interpretat votul nostru.

Nu te putem condamna și sînt convins că forurile superioare vor confirma hotărîrea noastră...

Martin Onofrei nu răspunde.

Privirea lui trece de la un membru al consiliului la altul și încearcă să descopere explicația acestui vot neașteptat. A reușit deci să-și cîștige dragostea și aprecierea acestor oameni, pe care nu o dată i-a repezit, cu care s-a purtat adesea fără menajamente...

Ochii i s-au oprit acum asupra inginerului Andrei Mereuță, șeful de producție al stației-pilot, care privește nemulțumit la notele dintr-un carnet aflat în fața lui. Și brusc vicepreședintele înțelege că acesta e omul care a apăsat pe butonul roșu, răspunzînd cu „da“ la întrebarea despre vinovăția lui Martin Onofrei. Simte nevoia să știe de ce a făcut acest lucru.

— I-aș fi recunoscător lui Mereuță dacă mi-ar spune, cu toată sinceritatea, părerea sa ! spune vicepreședintele.

Tiberiu îl privește pe cel întrebat și înțelege, la rîndul lui, ce s-a întîmplat. Se grăbește să intervină :

— Mereuță nu este obligat să răspundă. Motivarea votului este facultativă.

— Îl rog să vorbească ! insistă Ursu.

Inginerul consimte :

— N-am nimic de ascuns, începe el, cu un glas aspru. Eu îl socotesc pe vicepreședintele nostru vinovat și, cu toate că-l stimez ca om de știință, am apăsat fără șovăire pe butonul roșu. După părerea mea, Martin Onofrei trebuie să plătească. Altfel înseamnă să încurajăm anarhia științifică. Poate că mîine, urmîndu-i exemplul, alți cercetători vor trece la experiențe necontrolate și periculoase invocînd

„buna lor intenție". Dar buna intenție, chiar completată de competență, nu poate justifica orice tentativă, orice nechibzuință — Onofrei ne-a spus adesea acest lucru. Dacă medicamentul salvator n-ar fi fost găsit — și acest lucru s-ar fi putut întîmpla —, peste un an sau doi puțini dintre noi ar mai fi rămas în viață. V-ați gîndit oare la asta ?

Nu mă mai pot stăpîni și-l întrerup :

— Dar a fost găsit de către Martin Onofrei !

— A fost un noroc.

— „Norocul ajută numai pe cei pregătiți" — zicea Pasteur. Onofrei și asistenții săi au căutat și au găsit cauza hiparinozei și leacul ei salvator, adaug tot eu.

— Nu uitați că îngăduința, continuă Mereuță, cam sentențios, constituie o invitație la repetarea greșelii de către cel vinovat sau de către alții.

Pe Tiberiu l-a indispus discursul lui Mereuță, iar Onofrei a căzut pe gînduri.

— Mai vrei să adaugi ceva ? întreabă acum președintele.

— Absolut nimic !

— Nădăjduim, în acest caz, că părerea marii majorități a consiliului va însemna mai mult pentru tine, Martin, decît o opoziție izolată.

Ursu tace. În ochii lui pîlpîie însă o neliniște ciudată. Se gîndește la cuvintele lui Andrei Mereuță și la cele trei abțineri ? Lîngă mine, Vlad a schițat un rug medieval pe care Ursu este ars de viu, ca eretic : în fața osînditului, Mereuță, în haine de iezuit, ridică o cruce acuzatoare. Simbolul nu-mi este destul de clar.

De fapt, în ce spune Mereuță e un sîmbure de adevăr. Dar numai atît...

Eu m-am numărat, bineînțeles, printre cei care au apăsat pe butonul albastru.

17 septembrie. Vizitatori și interviuri

În primele zile după însănătoșire, complexul a fost supus unei veritabile invazii : invazia rudelor (evident pentru cei care nu locuiesc cu familiile aici). Toți vor să ne vadă și să-și exprime bucuria că am scăpat de hiparinoză. Cînd te plimbi seara pe aleile complexului, parcă ar fi duminica într-un mare parc bucureștean. A venit și mama, care a rămas o săptămînă cu mine.

Apoi, într-o a doua etapă, a început fenomenul invers : ne-am revărsat noi în afară, spre lumea largă, într-o frenezie a călătoriilor. Vlad, de pildă, face acum în fiecare după-amiază excursii intercontinentale. Dan a plecat, în prima duminică

după însănătoșire, în croazieră în Lună. Iosif Gruia practică escapade nocturne spre ținuturile polare.

În ce mă privește, prefer, de cînd mă știu, plimbările în munți. Omnimobilul mă duce, după terminarea lucrului, la cîte o cabană și de acolo o pornesc, hai-hui, pe potecile singuratice care șerpuiesc spre înălțimi. Ispită mai mare nu există pentru sufletul meu! Am început, sistematic, cu Ciucașul. I-am urcat toate piscurile, i-am parcurs cele trei chei cunoscute — ale Stînii, Berii și Cheiței. Am străbătut agale culmile prelungi ale Bratocei și Teslei, am admirat de aproape „minunile“ dăltuite de vînturi și precipitații: Sfinxul Bratocei, Mîna Dracului, Turnurile Zăganului, Cetatea Tigăilor Mari...

Dar preocuparea noastră principală rămîne, firește, alta.

Sîntem cuprinși de o mare febrilitate și de ea beneficiază în primul rînd munca noastră. Activitatea de cercetare a fost destul de intensă și în timpul bolii, mai ales de cînd președintele a lansat salutara sa „campanie psihologică“; pe atunci lucram însă neliniștiți, crispați, conștienți de faptul că supraviețuirea noastră e pusă sub semnul întrebării. Acum muncim cu totul altfel, cu simțămîntul de ușurare al unor condamnați ieșiți dintr-o îndelungată și nedreaptă claustrare.

Onofrei pare să se resimtă cel mai serios de pe urma celor întîmplate. Arată tras la față și este mai morocănos ca oricînd. Tăcerea în care se învăluie întrece tot ce au cunoscut pînă acum asistenții săi. Lucrează însă și el cu o mare intensitate. Medicii complexului l-au avertizat serios împotriva excesului de efort, mai ales împotriva „punților de noapte“ pe care Ursu le face destul de des între o zi de lucru și cea următoare.

Laboratorul în care lucrez împreună cu Vlad merge destul de bine. Expresia „puritate Soare“, de care vorbea cîndva Onofrei, circulă acum curent în cercurile de specialitate din toată lumea și nu pot spune că acest lucru mă lasă cu totul rece.

Din păcate, odată cu ridicarea carantinei, sîntem din nou asaltați de vizitatori. O.P.-ul trimite la fiecare două-trei zile un emisar care să vadă „ce e nou“. Organizația Mondială a Alimentației — O.M.A. — are acum doi delegați permanenți la noi și ei se amestecă peste tot. Pînă și clidienii au socotit că e cazul să-și trimită un reprezentant.

Mișună de „experți“ — cu mult prea mulți experți — care se grăbesc să se amestece în toate treburile noastre fără excepție, să ne dea puzderie de sfaturi absolut inaplicabile, cam așa cum procedează comentatorii sportivi cu jucătorii. Vrăjitorul are în ultimul timp o răbdare îngerească cu toți acești indivizi. În presă și la televiziune, declarațiile, inter-

viurile și articolele lui Tiberiu s-au înmulțit în ultimul timp. E drept, vorbește și scrie foarte frumos, un text nu seamănă cu celălalt, dar, după părerea mea, profunzimea spuselor lui scade proporțional cu frecvența.

Acum cîteva zile a organizat o „conferință de presă monstră", cum a numit-o ironic Vlad. Au participat 600 de ziariști din toată lumea. Tiberiu le-a prezentat progresele „Operației Ciucaș" și a declarat că, în ciuda greutăților create de hiparinoză, albumina virotică va putea fi livrată omenirii la sfîrșitul lunii noiembrie. După reuniune, cîțiva ziariști s-au dus și la vicepreședinte ca să-i afle părerea, dar n-au putut scoate nimic de la el.

Naiba știe de ce se agită Tiberiu atît de mult! Și pe urmă cum de trîmbițează un termen crucial fără să aibă mai întîi asentimentul consiliului științific, fără să-l fi supus analizei specialiștilor principali? Nu ține seama de ceea ce știința contemporană, experiența muncii de cercetare au confirmat de mai bine de un secol: necesitatea muncii în colectiv. Uneori îmi zic că acest lucru e de-a dreptul primejdios. Cum am mai spus-o, suferă de un adevărat „atavism social".

Accesul turiștilor a fost, în sfîrșit, limitat. Ajunseseră să ne paralizeze munca. Începînd de la 10 septembrie, nu mai vin la noi decît joi și duminică. Tot e ceva...

20 septembrie. O măsură surprinzătoare

Nu știu ce să mai cred! Ba mă fură entuziasmul, ba mă copleșesc îndoielile.

Sîntem într-adevăr atît de aproape de țintă? Vom produce industrial, peste numai două luni, Pozvirul Tiberiu-Onofrei? Președintele a convocat un consiliu științific ca să ne convingă de acest lucru. Ne-a prezentat, cu logica lui strînsă, un tablou general al progreselor obținute în ultimul timp. Neîndoielnic, lucrurile par să stea, în ansamblu, destul de bine. În relatarea lui mi-a plăcut mai ales expunerea asupra coordonării muncii diferitelor compartimente ale complexului: totul e astfel gîndit ca să se asigure funcționarea, cu maximum de randament, a fiecărei rotițe din marele mecanism — un lucru, fără îndoială, foarte important.

Pînă la urmă a reușit să-i înflăcăreze pe cei mai mulți. O excepție a rămas, firește, Martin Onofrei, care tot timpul a bătut nervos cu degetul în masă. Ursu se consideră, desigur, ca și în alte dăți, singurul savant clarvăzător din tot complexul nostru...

Un singur lucru mi s-a părut ciudat și chiar inoportun în expunerea lui Tiberiu. Mă refer la proiectele de extindere

a cercetărilor complexului la alte probleme decît cele strict alimentare, și încă o extindere considerabilă, cu înființarea iminentă de noi secții, de noi laboratoare! În acest al unsprezecelea ceas, nu era oare mai important să concentrăm toate forțele într-o singură direcție? Și din nou mi-e teamă că va hotărî de unul singur înființarea noilor unități...

Cu toate acestea, președintele vorbește cu atîta putere de convingere despre multiplele posibilități ale pozvirilor încît e greu să nu te lași antrenat de elanul lui. Judecînd la rece lucrurile — cum obișnuiesc s-o fac eu —, obiectivele pe care le-a expus apar ca foarte importante. În consiliile următoare ne va da noi amănunte.

La sfîrșitul ședinței, Ladea cere cuvîntul și citește, din partea colectivului profesorului Onofrei, o scurtă comunicare. Este vorba de unele concluzii practice prilejuite de cercetările întreprinse asupra pseudovirusurilor. Au rezultat o seamă de metode eficiente, aplicabile și pozvirilor, în scopul transformării unor formații virale unele într-altele și al sporirii mai departe a prolificității lor. Tiberiu ia o ultimă dată cuvîntul și subliniază însemnătatea acestor investigații pentru realizarea structurii finale a lui P G 7. El cere profesorului Onofrei să comunice cît mai urgent principalelor laboratoare detaliile metodelor elaborate în vederea aplicării lor imediate.

2 octombrie. „Un demiurg"

Noile laboratoare preconizate de Tiberiu au fost puse pe picioare.

Personalul lor este alcătuit atît din cercetători proveniți din colectivele deja existente cît și din oameni noi — peste 150 de specialiști — care s-au alăturat personalului existent al complexului. S-a construit un nou pavilion, denumit „Pavilionul cercetărilor de perspectivă“, o clădire zveltă, în spirală, mai înaltă decît toate celelalte. Unul dintre laboratoare este aici condus de Ștefan Badiu. Am amintit mai de mult că el începuse, sub conducerea președintelui, cercetări privitoare la crearea unor acceleratori de mare eficiență ai creșterii legumelor. Un altul, condus de psihologul Oscar Fabian, de la Institutul de psihologie din Iași, urmărește crearea unui pozvir care să acționeze liniștitor și în același timp stimulator asupra sistemului nervos. Laboratoare speciale își propun să creeze pozviri cu rol de catalizatori chimici, pozviri destinați să „fabrice“ combustibili din cele mai diferite materii prime, pozviri cu destinații tehnice, de pildă anticorozivi. Cred că știu ce urmărește președintele! Probabil că socotește deplin netezită calea spre Pozvirul Tiberiu-Onofrei. În două luni

— susține doar Vrăjitorul — îl vom avea. Și de aceea se gîndește tot mai mult la alte obiective realizabile pe bază de pozviri.

La ultimul consiliu științific a înfățișat toate proiectele lui de viitor, zugrăvind un tablou destul de impresionant. Poate că m-am pripit temîndu-mă că o extindere a activității complexului va duce la risipirea forțelor noastre. Acum sînt, dimpotrivă, convins că investigațiile finale pentru P. G. 7 și investigațiile pentru toate celelalte tipuri de pozviri vor putea merge mînă în mînă.

Mi-am notat ultimele cuvinte cu care președintele și-a încheiat expunerea :

— ...Treptat, complexul nostru se va transforma într-un centru de sinteză și de valorificare generală a pozvirilor. Desigur că și pînă acum s-au făcut, la multe institute din lume, cercetări valoroase asupra lor. Dar un institut care să se ocupe exclusiv de pozviri, o unitate de cercetare puternică și bine dotată cu un astfel de profil n-a existat încă. De aceea, în acest domeniu, omenirea este încă departe de a fi obținut tot ce i se cuvenea. Am început acum să organizăm acest mare centru științific și nădăjduiesc că, peste puțină vreme, rezultatele obținute îi vor justifica pe deplin existența. După ce producția Pozvirului G. 7 va fi înfăptuită, un grup restrîns de cercetători ai complexului va continua să lucreze în domeniul perfecționării pozvirilor alimentari. Ceilalți vor veni însă alături de personalul științific al noului centru general pozviric și sînt convins că vom înregistra rezultate excepțional de importante, în domenii extrem de variate. Se va deschide atunci un nou capitol al istoriei civilizației...

În ședința aceasta, Tiberiu s-a întrecut pe sine însuși. Cum am mai spus, nu sînt, de felul meu, un om care se aprinde ușor sau care își pierde lesne capul. Adesea nici nu sînt de acord cu stilul de muncă al Vrăjitorului. Dar de data aceasta președintele mi-a apărut ca un vizionar, care reunește cel mai larg orizont cu cea mai obiectivă evaluare a realităților. Ar trebui să-l cunoști, Grig, ca să-ți fie exemplu în viață !

Dan era într-un adevărat delir :

— Un demiurg, Radule, un veritabil demiurg ! mi-a șoptit el, fără să-și dezlipească privirile de pe chipul lui Tiberiu.

Martin Onofrei nu a participat la ședință. Unii spun că este bolnav, alții că nu mai rabdă noile „idei riscante" ale președintelui — cum le-a calificat de curînd.

Plec de la consiliu cu Vlad. De astă dată e cam încruntat.

— Ce-i cu tine ? îl întreb eu. Cîte corăbii ți s-au scufundat ?

— Una singură ! Nu s-a înecat însă de tot ; a luat numai ceva apă.

— Cum asta?
— Cuvîntarea lui Tiberiu a fost extraordinară, chiar prea extraordinară. „Un demiurg", cum spune Dan.
— Expresia e, evident, exagerată. Dar ce contează asta? Preşedintele a fost, după părerea mea, magistral.
— De acord, Radule, dar ai remarcat cum a luat totul pe cont propriu? „Complexul c'est moi!".
Deci şi el are aceeaşi impresie care mă încearcă cîteodată pe mine...

16 octombrie. O şa fără armăsar?

Astăzi dimineaţa — forfotă mare în complex.
Se inaugurează ansamblul instalaţiilor de producere şi prelucrare a pozvirului alimentar. După cum am notat parcă undeva, amenajarea acestora începuse puţin înainte de vizita clidienilor, dar în cursul epidemiei fusese abandonată.
Avem, se pare, acum, tot ce ne trebuie pentru a da lumii elixirul nostru: linii automate de fabricare a celor mai diferite alimente din P. G. 7, depozite imense, benzi rulante pentru manipularea produselor, mijloace de încărcare în aerotransportoare. Avem totul... cu excepţia elementului de bază: faimosul P. G. 7. Nu-i nimic! Sînt convins că în curînd îl vom avea, căci în ultimul timp progresul realizat ne-a dus „la ultimul prag", cum spune Tiberiu.
La inaugurare sînt mulţi oaspeţi din ţară şi de peste hotare. Knut Jaspers, preşedintele O.P., se numără printre ei şi ţine discursul cel mai lung. Mă aşteptam ca Ursu să nu vină. Dar şi-a făcut apariţia. În timpul solemnităţii, Martin Onofrei şade lîngă Vrăjitor, aşa cum se cuvine unui „vice".
După ceremonie, cînd oamenii încep să se împrăştie, mă apropii de el.
— Îmi pare bine că aţi venit! îi spun eu.
Mă priveşte lung, dintr-o parte:
— Grozavi sînteţi voi, ăştia! Dacă măcar aţi observa că şaua voastră e fără armăsar!
Incorigibil individ! Şi cînd te gîndeşti că fără „noi, ăştia" ar fi fost acum condamnat pentru provocarea hiparinozei! În altă ordine de idei: cu cine credeţi că a plecat de la festivitate? Cu Andrei Mereuţă, omul care la judecata sa a apăsat pe butonul roşu! Discută aprins. Inginerul gesticulează nervos, iar Ursu îl aprobă. Cine ştie ce pun la cale!
Grotescă împerechere! Onofrei e scund, masiv şi greoi, Mereuţă înalt, drept şi, mai ales, rigid, de parcă ar fi înghiţit un baston: Sancho Pancha şi Don Quijotte.
S-a constituit clubul scepticilor?

23 octombrie. Bătălia maimuţelor

Nu voi putea să uit niciodată ciudata „bătălie a maimuţelor" desfăşurată în laboratorul psihologic ! O furie cumplită le aruncase una împotriva alteia, de parcă o veche duşmănie le învrăjbise. Îmi va rămîne veşnic întipărit în minte urletul îngrozitor pe care l-a scos una dintre ele cînd cealaltă i-a înfipt colţii adînc în ureche.

Cum am ajuns să asist la „bătălie" ? Iată desfăşurarea faptelor :

De cîteva zile, Tiberiu şi Onofrei lucrau febril împreună. Noaptea trecută, lumina a ars tot timpul în laboratorul lor. Dan, optimist ca întotdeauna, presupune că e vorba de „ultimul asalt" spre „Pozvirul Tiberiu-Onofrei". Alţii fac supoziţii diametral opuse : ei cred că a intervenit un obstacol considerabil, pe care savanţii încearcă să-l înlăture. În aer pluteşte parcă o noutate importantă, dar asistenţii lui Tiberiu şi Onofrei nu răspund la nici o întrebare.

În ultimele zile, laboratorul de purificare pe care îl conduc a primit multe misiuni noi. Ni se cere asigurarea unei purităţi cît mai depline a substanţelor chimice necesare „sanctuarului". Poate că Dan are dreptate : dacă mă gîndesc bine, e vorba tocmai de substanţe foarte active, putînd să determine procese de transformare biologică.

Am uitat să vă spun că laboratorul nostru colaborează acum şi cu „Perspectiva", cum i se spune, pe scurt, Pavilionului cercetărilor de perspectivă ; primim de acolo adesea comenzi ce depăşesc capacitatea noastră de lucru. Am realizat tipuri cu totul noi de filtre de colodiu, pentru determinări extrem de precise. Astăzi trebuie să-i duc lui Fabian, şeful laboratorului psihologic, o probă purificată de oxid de fosfor. Putea, desigur, să i-o ducă şi altcineva, dar Oscar, cu care sînt prieten încă din şcoală, vrea să-mi arate „ceva cu totul deosebit".

Iată-mă deci în pavilionul nou, o clădire înaltă, care parcă se înşurubează în cer. Laboratorul de psihologie este la etajul cinci. Cînd mă apropii, mă întîmpină nişte ciudate ţipete de animale. Uşa lunecă fără zgomot în perete, şi ajung înăuntru. Oscar nu m-a zărit încă. Psihologul este un individ mic, slab, cu faţa extrem de mobilă şi ochi ageri, inteligenţi. Se bucură vizibil de succesele „elevelor" sale. Închis cu două maimuţe într-un fel de cuşcă mare, le comandă operaţii de necrezut. Unul dintre animale bate nişte cuie, la intervale regulate, într-o scîndură, iar altul izbuteşte să taie cu traforajul un model în placaj. Apoi, maimuţa care a bătut cuie modelează în plastilină ; obţine cîteva bile şi cuburi care,

chiar dacă nu sînt prea regulate, lasă să se recunoască foarte bine formele geometrice respective.

Cea de-a doua maimuță a terminat acum de tăiat modelul în placaj și Oscar îi dă o altă misiune : din mai multe cartoane pătrate, de diferite culori, trebuie să aleagă pe cele albastre. Și această operație reușește ! Din zeci de cartoane, variat colorate, animalul alege șase care sînt albastre, scăpînd din vedere unul singur !

Dar iată că, în sfîrșit, Oscar m-a zărit. Iese din cușcă și o încuie cu grijă în urma sa.

— De ce atîta precauție ? îl întreb eu.

— Medicamentul, îmi explică el, le face uneori foarte nervoase și atunci există primejdia să distrugă tot laboratorul.

Îi predau substanța purificată pe care am pregătit-o. Între timp, una dintre maimuțe strică cu ciocanul modelul tăiat în traforaj, iar cealaltă zvîrle, ca turbată, cu bilele modelate din plastilină în toate direcțiile. Amîndouă mîrîie, parcă întărîtate de o pricină necunoscută.

— Cam isterice maimuțele tale ! constat eu.

— Asta-i numai începutul ! observă el, știind, desigur, ce va urma.

Într-adevăr, maimuțele mai mîrîie de cîteva ori, apoi se reped una la alta și se încleștează într-o trîntă cruntă, rostogolindu-se pe podea și smulgîndu-și smocuri de păr. Pînă la urmă se despart și se așază fiecare într-un colț al cuștii, îmbufnate, oblojindu-și triste rănile.

— Să știi că acest soi de maimuțe nu se luptă în mod obișnuit între ele ! precizează prietenul meu.

— Este deci vorba de un efect secundar al medicamentului tău.

— Exact. Mai corect ar fi să-l numim nu medicament, ci „stimulent".

— Și tot acest „stimulent" este cel ce le-a dezvoltat inteligența ?

— Stimulentul m-a ajutat să le dresez, căci tot ce ai văzut mai înainte este, evident, o formă de dresaj.

— Cu rezultate excelente, remarc eu.

— Rezultate depășind mult ceea ce au obținut dresorii profesioniști pînă acum și realizate, pe deasupra, extrem de repede.

— Și care e baza stimulentului ?

— Un nou pozvir : PMP 12, adică Pozvirul medical-psihologic nr. 12.

— Rolul lui ?

— În primul rînd, asimilarea mai rapidă și mai totală a unor deprinderi. Sper să punem la punct un stimulent corespunzător pentru om. Un novice va învăța atunci într-o

oră să meargă pe bicicletă sau să înoate, iar în două sau trei zile va asimila tehnica oricărui instrument muzical.

— Bine, dar asta e colosal ! remarc eu. Totdeauna mi-am dorit să cînt la pian, dar niciodată n-am avut răbdare pentru exercițiile înfiorătoare ale lui Czerny.

— În cîteva luni, totul va fi gata.

— Și cu nervozitatea ce faceți ? Decît un pianist cu toane, prefer un ascultător calm.

Oscar rîde :

— Nici o grijă. Asta se aranjează ! Este, cum îți ziceam, un efect secundar, nedorit, pe care îl constatăm deocamdată la multe PMP-uri... Am mai realizat alți doi pozviri MP interesanți : PMP 2, care este un calmant nervos neîntrecut, și PMP 4, menit să dea oamenilor bună dispoziție. Vrei să-ți demonstrez efectul celui dintîi ?

Fără să aștepte răspunsul, Oscar se duce la maimuțele lui, care iar s-au încăierat. Le dă să înghită niște pastile ; în cîteva minute, amîndouă sînt blînde și liniștite. Una dintre ele adoarme chiar !

— Ce efect au substanțele acestea asupra oamenilor ? mă interesez eu.

— Am experimentat asupra mea calmantul pe bază de PMP 2, binențeles pornind de la cantități mici, sporite treptat. M-am simțit foarte bine și am dobîndit, pentru cîteva zile, un calm demn de invidiat.

— Pe mine mă tentează PMP 4, spun eu. Calm am, în general, suficient, dar bună dispoziție nu întotdeauna.

— PMP 4 nu-i încă pus la punct, îmi spune Oscar. Experimentăm deocamdată pe animale, mai ales pe cîini, la care expresia bunei dispoziții este mai evidentă. Peste cinci-șase zile, vom ajunge să-l putem încerca pe oameni.

Grozav aș mai vrea să mă ofer pentru experimentare ! În primul rînd, m-ar bucura să contribui și eu ca oamenii să fie mai mulțumiți, mai veseli. În al doilea rînd, o astfel de experiență are ceva spectaculos, ca escaladarea unui pisc neatins încă sau ca o săritură cu prăjina...

— E primejdioasă experimentarea ? îl întreb eu.

Îmi răspunde cu sinceritate :

— Orice experiment implică o doză, mai mică sau mai mare, de necunoscut. Altfel nici n-ar avea sens. Încercăm însă să punem lucrurile atît de bine la punct pe animale, încît riscul să fie redus la minimum cînd trecem la oameni.

— Așa stau deci lucrurile !

Oscar zîmbește :

— Te tentează, Radule ?

— Și încă cum ! mărturisesc eu. Numai că n-aș vrea să ies din asta cu cine știe ce țicneală...

— N-ai de ce să te temi ! Efectul PMP-urilor nu este persistent. Ține cel mult trei-patru zile... În fond, glumește el, în cel mai rău caz faci și tu, temporar, pe bufonul. Nu-i rolul cel mai ingrat.

Ceva mă reține totuși să mă ofer pentru experiență.

— Aș fi bucuros să mă ajuți ! îmi explică Oscar. Prima dată am autoexperimentat. Nu-i rău de loc. Am observat deci totul pe „dinăuntru", ceea ce are mari avantaje, dar și dezavantaje. Acum aș vrea să observ reacțiile altcuiva.

— Mă închizi și pe mine în cușcă ? întreb în glumă.

— Sper că nu va fi nevoie. Dar dacă trebuie...

— Bine, mă mai gîndesc eu. Oricum, rezervă-mi locul, căci...

Mă întrerup la venirea neașteptată a președintelui, care ne strînge amîndurora călduros mîinile.

— Ce mai punem la cale acum ? îl întreabă el, bine dispus, pe psiholog.

Pofta de lucru i se citește pe față.

— Experiența cu cîinele, profesore.

— Ai pregătit fiola de PMP 4 ?

— Bineînțeles.

Nu știam că Tiberiu colaborează atît de strîns cu Oscar. Probabil că acordă o importanță deosebită acestui laborator.

Vrăjitorul parcă mi-a ghicit nedumerirea :

— PMP-urile mă pasionează ! îmi mărturisește el. Condiția omului depinde mai mult decît îți închipui de succesul lor. Pun de aceea și eu umărul aici. Am elaborat împreună cu Oscar schema construcției pozvirilor medicali-psihologici și tot împreună am stabilit programul tuturor experiențelor.

Sincer să fiu, nu mi-ar plăcea ca președintele să se amestece în aceeași măsură și în munca laboratorului de purificări. Am oroare de dădace...

Maimuțele dispar din cușcă printr-un tunel practicat în perete. În locul lor, apare un mic cîine lup, venind dintr-un alt tunel.

— Acum trebuie mai întîi să-l indispunem ! îmi explică Oscar.

O pisică este adusă printr-un tub pneumatic pînă lîngă noi. Cîinele se repede la ea, dar se lovește de gratiile cuștii și se retrage mîrîind. O dată, apoi iar și iar. Pe urmă, un băț lung, manevrat de Oscar, îl atinge de cîteva ori în diferite părți ale corpului, indispunîndu-l vizibil. Cîinele încearcă să apuce cu dinții bățul, dar nu reușește. E furios, latră, aleargă agitat prin cușcă. În sfîrșit, începe să scormonească cu ghearele podeaua.

— Acum cred că e momentul ! observă Vrăjitorul.

— Aşa-i ! consimte Oscar.

O mînă mecanică îi oferă cîinelui medicamentul, o mică pilulă ascunsă într-o bucată de zahăr...

Efectul se arată repede : cîinele deschide ochii mari, de parcă ar zări ceva ce-l interesează foarte mult. Începe să se plimbe calm şi tacticos prin încăpere, lingîndu-se pe bot. Apoi se culcă pe jos şi... se rostogoleşte dintr-o parte într-alta, jucîndu-se fericit.

— Cheamă-l încoace, Oscar ! îl rog eu.

Prietenul meu deschide poarta cuştii şi cîinele vine la el, gudurîndu-se.

— Bravo, ai reuşit ! îi spune Tiberiu.

— Am reuşit amîndoi ! subliniază psihologul.

— Poate că, graţie nouă, omenirea va fi mîine mai fericită, zice preşedintele.

— Va veni vremea cînd se va spune că un colectiv mic de cercetători, conduşi de profesorul Tiberiu, a descoperit o cheie importantă spre misteriosul psihic al omului.

Chipul Vrăjitorului străluceşte de bucurie.

— Astăzi n-am în nici un caz nevoie de PMP 4 ! glumeşte el.

— Datorită acestei experienţe sau... mai este ceva ? întreabă Oscar şi-l priveşte semnificativ pe preşedinte.

— Într-adevăr, mai e ceva ! spune Tiberiu, în timp ce mîngîie cîinele pe ceafă. Ceva foarte important. Dar nu pot să vă dezvălui nimic pînă mîine — cînd, de altfel, toată lumea va afla noutatea. Aşa m-am înţeles cu adjunctul meu, cu scepticul, dar sclipitorul nostru vicepreşedinte !

24 octombrie.
Ovaţii în consiliu

Consiliul ştiinţific a fost convocat pentru ora două dimineaţa. Nu s-a anunţat ordinea de zi, dar eu bănuiesc despre ce e vorba. Cum aş putea uita bucuria pe care am văzut-o zugrăvită pe faţa preşedintelui nostru !

Onofrei şade de această dată lîngă Tiberiu. Şi-a părăsit temporar masca mohorîtă.

— Ieri, la orele 11 dimineaţa, am reuşit în sfîrşit să sintetizăm pozvirul alimentar P.G. 7, începe, cu vizibilă emoţie în glas, Vrăjitorul.

În sală izbucnesc, pentru prima dată de cînd ne întrunim aici, ovaţii. Lumea e în picioare. Din toate părţile răsună strigăte de bucurie.

— Ura pentru făuritorii Pozvirului Tiberiu-Onofrei! se aude, puternică, vocea lui Dan.

— Cinste muncii noastre, a tuturora! răspunde președintele.

Întrebările încep să curgă, cam dezorganizat, fiindcă mai toți s-au aprins. Tiberiu le notează cu grijă și, cînd s-au epuizat, dă replica, limpede și sistematic. Schițează istoria cercetărilor întreprinse împreună cu Martin Onofrei în ultimele zile, arată cum s-au realizat progresele hotărîtoare, cum au fost învinse ultimele piedici, cum a fost construit, în forma sa definitivă, din mari ansambluri de acizi nucleici, mult rîvnitul P.G. 7.

Într-o completare de numai cîteva fraze, Ursu confirmă că proprietățile Pozvirului G 7 corespund pe deplin cu cele proiectate și că, pe baza procedeelor elaborate anterior, s-a asigurat stabilitatea lor. Pseudovirii creați de colectivul său au contribuit și ei la realizarea acestui scop.

— Vrem să vedem pozvirul! spune apoi deodată cineva, și această cerere este întîmpinată cu numeroase strigăte de aprobare.

Președintele apasă pe un buton și filmul pregătit este proiectat. Mult visatul Pozvir Tiberiu-Onofrei este un microorganism portocaliu, cu aspect filiform, avînd mișcări extrem de rapide. Pelicula arată creșterea și înmulțirea lui vertiginoasă.

Acesta e deci personajul pentru crearea căruia s-au depus la noi atîtea eforturi, pentru care un mare și modern complex științific, cu un personal de sute de oameni, a lucrat atîta vreme! Îl văd evoluînd rapid, dar nepăsător pe ecran, străin de toată agitația și frămîntarea noastră, a celor ce i-am dat viață.

Ecranul a devenit iar lăptos, dar minute la rînd nimeni nu spune nimic. Deși încă de ieri am ghicit ce este acel „ceva foarte important" de care vorbea Vrăjitorul, nu-mi vine să cred că P.G. 7 e în sfîrșit o realitate! L-am dorit atît de mult, încît acum mi-e teamă să nu trăiesc o amăgire, o plăsmuire onirică, dintre acelea care îți zugrăvesc în toată amănunțimea dorințele drept înfăptuire și după care te trezești apoi în cea mai cruntă dezamăgire.

Nu, nu visez!

Sîntem în plin consiliu, pe ecran a fost prezentat filmul al cărui erou este P.G. 7, iar noi îl vom furniza în curînd omenirii...

(CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat:

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

dandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Citiți publicațiile noastre:

NOIEMBRIE 1971

PREȚUL 1 LEU | 41007